



osoba tjedna

# Eksperiment Damira Čučića s 'Pismom ćaći'

## Što je napravio?

Damir Čučić, četrdesetogodišnji redatelj iz Samobora, snimio je igrano-eksperimentalni film "Pismo ćaći", koji je ovog tjedna s velikim entuzijazmom primljen na pulskom festivalu, pa u trenutku dok ovo pišemo važi kao ozbiljan kandidat za Zlatnu Arenu. Uspjeh je to veći što je "Pismo ćaći" jeftini off-mainstream projekt koji u Puli čak nije ni prikazan u Areni.

## Kako je to napravio?

Čučić je videokamerom u sobi snimao ispovjedne autobiografske monologe glumca Milivoja Beadera sve dok nije snimio ukupno devet sati ispovjednog materijala, ponajviše o Beaderovu odnosu s ocem. Čučić i snimatelj Boris Poljak potom su otišli u selo Tromilja kod Šibenika te sa šibenskim glumcem Matom Gulinom snimili igrane prizore s ocem.

## Zašto je to važno?

Hrvatski dugometražni film sastoji se od previše odviše sličnih, srednjobudžetnih, srednjostrujaških, srednjokomercijalnih naslova. "Pismo ćaći" pokazuje da se igrani film može raditi i metodološki potpuno drukčije.

## Kome je to važno?

Onima kojima je dodijalo da hrvatski film bude bezazleno neambiciozan.

## Što još radi?

Snima još dva filma koja s "Pismom ćaći" čine trilogiju. "Rakijaški dnevni" temelje se na off zvukovima ljudi koji pripovijedaju uz rakijaški kotao, a treći je film neobičan eksperiment; sastojat će se od zapisa videokamerom koje uz odobrenje bolničke uprave registrira shizofreničar iz bolnice na Rabu.



➤ Šest puta nije uspio upisati režiju, ali od filma nije htio odustati

Damir Čučić redatelj je kojem u hrvatskom filmu ništa nije bilo poklonjeno: do svog cjelovečernjeg igranog debija ovaj je 40-godišnji Samoborac došao najdužim putem i mukotrpno. Čučić je - poput crnovalovskih klasika - ponikao u ambijentu kinokluba. Bavio se eksperimentalnim filmom i snimio zapažen eksperimentalni korpus, šest je puta uzaludno pokušavao upisati režiju i na kraju našao kruh kao montažer na Hrvatskoj televiziji. Izvan uskog kruga alternative prvi je put primijećen potkraj devedesetih, kad je snimio dokumentarni film o nezaposlenima "Četvrta smjena", koji je u jesen tuđmanizma pogodio ozračje socijalnog ogorčenja Hrvatske i izazvao pozitivan šok već time što ga je HTV proizveo i prikazao. Nakon toga Čučić nastavlja raditi usporedno dokumentarne i eksperimentalne naslove, uvijek u tandemu sa splitskim snimateljem Borisom Poljakom, s kojim se katkad potpisuje i suautorski. I "Pismo ćaći" prošlo je rešetom HAVC-a ne kao igrani, nego kao eksperimentalni film. S tim malim budžetom Poljak, Beader i Čučić snimili su 2008. deset sati materijala koji je Čučić montirao četiri godine. Rezultat je film koji sintetizira najbolja iskustva azijskog filma, priziva paralele s tajlandskim i korejskim filmašima, a ujedno miriše na Mediteran, na odrinu od loze, travaricu i smokve. Ljuti, despotski otac "Pisma ćaći" priziva jednog drugog oca mediteranskog filma - oca Sardinca iz "Padre padrone" braće Taviani.

\*\*\*  
 Damir Čučić  
 kandidat je  
 za Zlatnu  
 arenu



Portretira Jurica Pavičić